

Sygnatura akt II AKa 445/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr

SA Maciej Skórniak (spr.)

Protokolant: Magdalena Szymczak

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Andrzeja Roli (del.)

po rozpoznaniu 19 kwietnia 2023 r.

sprawy **A. C.** oskarżonego o czyn z:

art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 17 grudnia 2020 r. sygn. akt III K 317/19

zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. C., ponad zmiany dokonane wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 maja 2021 r. w sprawie sygn. akt II AKa 78/21, w ten sposób, że karę orzeczoną w pkt I części dyspozytywnej podwyższa do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. C. utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 445/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 17 grudnia 2020 r., w sprawie sygn. akt III K 317/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. C.	Oskarżony był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 7 września 2021 roku, w sprawie sygn. akt V K 739/20, za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby.	Dane o karalności	890
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	A. C.	Subiektywna wersja przebiegu zdarzenia relacjonowana przez oskarżonego.	Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego na rozprawie odwoławczej w dniu	911-912

		19 kwietnia 2023 roku.	
--	--	---------------------------	--

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	Dane o karalności	Dowód ma charakter dokumentu urzędowego.

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
2.1.2.1	Wyjaśnienia oskarżonego.	Oskarżony złożył ponownie wyjaśnienia, które pozostają zgodne z przyjmowaną przez niego linią obrony w toku całego postępowania. Dowód ten w zasadniczym zakresie pozostaje nieistotny z uwagi na zakres orzekania w obecnym postępowaniu, gdzie przesądzone zostały kwestie sprawstwa, kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu oraz zawinienia. Jednie w niewielkim zakresie relacja oskarżonego może mieć znaczenie dla oceny przesłanek wymiaru kary.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Prokurator Prokuratury (...)w swojej apelacji z dnia 20 stycznia 2021 roku zaskarżył wyrok w części odnoszącej się do wymierzonej oskarżonemu kary, na niekorzyść oskarżonego, zarzucając:</p> <p>rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego A. C. poprzez wymierzenie mu przy zastosowaniu na podstawie art. 60 § 2 pkt 1 i § 6 pkt 2 k.k. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, kary 3 lat pozbawienia wolności, obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 20.000 zł na rzecz pokrzywdzonego Y. H. oraz zakazu wykonywania działalności gospodarczej i zawodowej związanej z prowadzeniem pojazdów mechanicznych w celach zarobkowych przez okres 10 lat, podczas gdy prawidłowa ocena stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, wymogów ogólnie – oraz szczególnoprewencyjnych, motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, a także właściwości i warunków osobistych sprawcy przemawiają za wymierzenie mu kary 7 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 27 października 2022 roku, w		

sprawie I KK 173/22, uwzględnił kasację wniesioną przez Prokuratora (...) na niekorzyść oskarżonego A. C., od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 maja 2021 roku, w sprawie II AKa 78/21, uchylił ten wyrok w zakresie orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. W pozostałym zakresie kasację prokuratora oddalił jako oczywiście bezzasadną.

Sąd Apelacyjny rozpoznaje więc sprawę jedynie w zakresie w jakim nastąpiło uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, na niekorzyść oskarżonego, w zakresie zarzutów obu apelacji, co do zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary.

Apelacje złożoną przez prokuratora, ale także pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Y. H. adw. Ł. M., co do zasady zasługują na uwzględnienie.

Oceniając zarzut apelacji należy w pierwszym rzędzie wskazać na pogląd orzecznictwa, które odnosi się do kwestii kształtowania kary jako następstwa ustalenia sprawstwa i zawinienia. Kształtowanie wymiaru kary jest zasadniczym uprawnieniem sądu, który zgodnie z ogólnymi dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary z art. 53 § 1 k.k. pozostaje domeną swobody sędziowskiej. Wymiar kary sąd ustala według „swojego uznania”. Dalsza treść tej normy stanowi jednak wskazanie jakie czynniki winny zostać przez Sąd uwzględnione. Tak więc swoboda ta, nie oznacza dowolności, jest silnie ograniczona celami kary, a nawet sam wymiar kary limitowany jest stopniem zawinienia

oskarżonego. Ustawodawca z kolei w art. 53 § 2 k.k. wskazuje jeszcze szczególne dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary, które należy uwzględniać jako pływające na rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie. Tak ukształtowane kompetencje Sądu I instancji zawierają swoje odzwierciedlenie w uprawnieniu stron do kwestionowania stanowiska w tym przedmiocie. Ustawa przewiduje bowiem możliwość postawienia przez stronę zarzutu odnoszącego się właśnie do samego wymiaru kary tj. zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie jest to jednak stricte podstawa pozwalająca kwestionować każde orzeczenie o wymiarze kary. Dopiero kara o istotnej, rażącej, rozbieżności wobec kary realizującej swoje funkcje prawidłowo może być przedmiotem zarzutu. Musi to być więc kara, która wykracza poza swobodę uznania sędziowskiego wyznaczonego granicami dyrektywami ogólnymi i szczególnymi sędziowskiego wymiaru kary. Podkreślenia wymaga przy tym, a co było wielokrotnie przedmiotem orzeczeń różnych sądów, że skuteczność zarzutu podniesionego z powodu nieprawidłowości wymierzenia kary wymaga, aby owa różnica była zasadnicza, zdecydowana, oczywista i „bijąca po oczach”. Nie wystarczy bowiem jedynie przekonanie, że w ocenie skarżącego oskarżony zasługuje na karę wyższą lub niższą niż ustalił to Sąd meriti (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2022 roku, w sprawie I KK 173/22 wydany w niniejszej sprawie, ale także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2021 r., w sprawie II DOW 15/21 LEX nr 3261440 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 sierpnia 2022 r., w sprawie II AKa

61/21,LEX nr 3409556 i z dnia 27 września 2021 r., II AKa 252/20, LEX nr 3253561)

Jednocześnie oceniając zarzut rażącej niewspółmierności z art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można nie uwzględnić granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. To właśnie stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo uznać należy za czynnik mający niebagatelne znaczenie przy całościowej ocenie, czy konkretna kara jest niewspółmierna, i to w stopniu rażącym (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 7 kwietnia 2022 r., w sprawie II AKa 479/21 LEX nr 3397950).

To stanowisko ma w niniejszej sprawie ważne znaczenie, gdyż zarzut obu apelacji został podniesiony wobec istotnie innych ustaleń faktycznych i prawnych. Trzeba pamiętać, że w zaskarżonym wyroku Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu sprawstwo czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., gdzie ustawowe zagrożenie wynosiło od 8 lat pozbawienia wolności aż do kar nadzwyczajnych - 25 lat pozbawienia wolności i dożywotniego pozbawienia wolności. Z kolei zmiana ustaleń faktycznych dokonanych wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 maja 2021 roku, w sprawie II AKa 78/21, polega na zdecydowanie łagodniejszej karnoprawnej ocenie czynu przypisanego oskarżonemu. Wyeliminowano ustalenie o zamiarze pozbawienia życia. Przypisano oskarżonemu wyłącznie

sprawstwo czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i to popełnionego w zamiarze ewentualnym. Tu ustawowy wymiar kary wynosi już od 3 do 15 lat pozbawienia wolności. To istotnie łagodniejsze zagrożenie. Wobec treści wyroku Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację Prokuratora (...)z dnia 27 października 2022 roku, w sprawie I KK 173/22, ustalenia te są wiążące w niniejszej sprawie (art. 537 § 1 i 2 k.p.k.).

Zarzuty i wnioski skarżących (prokuratora i oskarżyciela posiłkowego) odnoszą się przeciw do czynu przypisanego w wyroku Sądu I instancji, skazującego za zbrodnię usiłowania zabójstwa. Koniecznym jest w tym miejscu odnotować, że i w tym przypadku skarżący oczekują wymierzenia kary istotnie surowszej, długoterminowego pozbawienia wolności, ale faktycznie w rozmiarze zbliżonym do dolnej ustawowej granicy zagrożenia za przypisany czyn. Prokurator w swojej apelacji, akceptując zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia przedstawia wniosek o podwyższenie kary do 7 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżyciel posiłkowy domaga się kary 10 lat pozbawienia wolności.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że Sąd Okręgowy wymierzył A. C. karę 3 lat pozbawienia wolności, przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, z uwagi na pojednanie się pokrzywdzonego z oskarżonym, kierując się dyspozycją przepisu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. Zdaniem Sądu wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej polegającej

na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa, a nadto nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionej zbrodni. Sąd Okręgowy wymierzając karę pozbawienia wolności miał na uwadze przede wszystkim: motywację oskarżonego, umyślność, działanie z zamiarem ewentualnym, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, bowiem oskarżony godził w najwyższe dobro chronione prawem, tj. zdrowie i życie ludzkie. Na korzyść oskarżonego Sąd I instancji uwzględnił natomiast: dotychczasową jego niekaralność, wyrażenie skruchy przeproszenie pokrzywdzonego.

Natomiast Sąd Apelacyjny w poprzednim postępowaniu - rozpoznając zarzut oparty o przepis art 438 pkt 4 k.p.k., który został podniesiony przez prokuratora oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, stanął na stanowisku, że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie w wobec zmiany ustaleń faktycznych na korzyść oskarżonego.

Oceniając zaskarżony wyrok przez pryzmat kryteriów sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., należy przyjąć, że Sąd I instancji nie przeanalizował wszystkich tych okoliczności w stopniu należytym. Nie nadano właściwego znaczenia wszystkim ustawowym dyrektywom wymiaru kary i wszystkim ustalonym okolicznościom o charakterze obciążającym i łagodzącym doprowadziło do stanu, w którym orzeczenie w zakresie kary wykracza poza granice swobodnego uznania. Sama zaś kara cechuje się łagodnością w stopniu

niewspółmiernie rażącym, będąc przez to karą niesprawiedliwą. Za taką oceną przemawia przecenienie okoliczności łagodzących i niedostrzeżenie, bądź wadliwa interpretacja okoliczności mających charakter obciążający.

Na pierwszym miejscu należy wskazać, że stopień winy oskarżonego jest wysoki, nawet jeżeli zważy się, że działał on w zamiarze ewentualnym spowodowania u pokrzywdzonego ciężkich obrażeń ciała. Takiej oceny nie zmienia także ustalona motywacja, którą było zatrzymanie pokrzywdzonego, ustalenie zaistnienia i zakresu odpowiedzialności za szkodę w mieniu wynikłą ze zdarzenia drogowego. W tym zakresie, niezależnie od tego, że pokrzywdzony przyznał, że uderzył w samochód nogą, należy mieć na względzie, że nie ustalono ponad wszelką wątpliwość zakresu szkody, jakiej doznał pojazd od tego pierwszego zetknięcia się z rowerzystą, które zapoczątkowało cały łańcuch zdarzeń. Okoliczność ta ma jednak dla sprawy znaczenie subminimalne. Nie może stanowić wytłumaczenia gwałtownej reakcji oskarżonego. Drobne szkody w mieniu często bowiem towarzyszą wielkomiejskiemu ruchowi drogowemu. Zaistnienie drobnej, mogącej powodować śladowy uszczerbek w mieniu kolizji drogowej z niechronionym uczestnikiem ruchu (rowerzystą), który niezależnie od motywów takiego postępowania - zdecydował się oddalić z miejsca zdarzenia, żadną miarą nie może prowadzić do prowadzenia na własną rękę pościgu samochodowego po chodniku, a więc miejscu przeznaczonym dla pieszych, z niemalą dla

tej części drogi prędkością, a następnie kontynuowania po alejkach parkowych, a więc miejscu przeznaczonym zasadniczo wyłącznie dla osób poruszających się w tym miejscu pieszo, który to pościg zakończyło najechaniem na rowerzystę w ten sposób, że znalazł się on pod pojazdem. Niezależnie od tego, że in concreto w stopniu bezpośrednim zagrożone było w zasadzie wyłącznie bezpieczeństwo pokrzywdzonego, to czyn oskarżonego był ukierunkowany na popełnienie przestępstwa z winy kombinowanej, stopień naruszenia zasad mających zapewniać bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego i osób korzystających z parku, jak również częściowo także porządek ruchu, należy uznać za ponadprzeciętnie wysoki, niezależnie od pobudek oskarżonego, które wskazano wcześniej - nie znajduje usprawiedliwienia. Działanie oskarżonego cechuje się zuchwałością i dążeniem do spełnienia swoich zamierzeń za wszelką cenę, nawet kosztem życia i zdrowia ludzkiego. I choć prawo dopuszcza możliwość ujęcia sprawcy przestępstwa czy wykroczenia na gorącym uczynku, nawet w pościgu, pod warunkiem, że jest nieprzerwany oraz został rozpoczęty po popełnieniu przestępstwa (zob. R. A. Stefański, S. Zabłocki [w:] R. A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 167-296, Warszawa 2019, art. 243, teza 6 i cytowana tam literatura), to przysługujące każdemu uprawnienie, jak każde zachowanie, ma swoje granice wynikające m.in. z norm prawnokarnych chroniących życie i zdrowie człowieka. Innymi słowy, obywatelska ingerencja w

proces zabezpieczenia dowodów przestępstwa (wykroczenia), traci cechy działania usprawiedliwionego i pozostającego w zgodzie z prawem, gdy zaczyna nabierać cech samosądu, czy linczu. Oskarżony te granice obywatelskiego zatrzymania wyraźnie przekroczył, a tym samym nie mógł działać w graniach tego swoistego kontratypu.

Wnikliwie analizując inkryminowany przejazd oskarżonego można rzeczywiście odnieść wrażenie, że w którymś momencie przestało mu chodzić wyłącznie o ustalenie i rekompensatę wspomnianej wcześniej szkody, ale o dokonanie swoistego odwetu na uciekającym przed nim pokrzywdzonym. Do wniosków takich uprawniają w szczególności przedmiotowe, a więc dające się zaobserwować okoliczności zdarzenia. Zasadnicze w tym miejscu jest pytanie, jak oskarżony goniąc uciekającego rowerzystę chciał doprowadzić do jego zatrzymania. Racjonalnie oceniając tą sytuację należy przyjmować, że mogło do tego dojść jedynie w sytuacji, kiedy pokrzywdzony sam zmieni zamiar i zrezygnuje z ucieczki. W innym przypadku musiało dojść do upadku pokrzywdzonego. Upadku, będącego wynikiem szybkiej jazdy w warunkach śliskiej nawierzchni alejek parkowych, albo potrącenia przez oskarżonego. Sąd Okręgowy przyjmuje, że: „w Parku (...) [...], [oskarżony – przypis autora] dogonił kierującego rowerem, po czym jechał bezpośrednio za nim, zachowując minimalny odstęp przez około sześć sekund. Najpierw samochód uderzył lekko w oponę tylną roweru przez co odpadła ramka od tablicy rejestracyjnej, a następnie uderzył mocniej przodem

samochodu, o masie ok. 1473 kg w tylne koło roweru, którym poruszał się Y. H.. Wskutek drugiego uderzenia, rower skręca i upada na lewo od toru jazdy zaś Y. H. upada na nawierzchnie na prawy bok, na prawo od toru jazdy, po czym następuje najechaniem na niego przez samochód kierowany przez A. C.” – k. 713. Ustalenia takie akceptuje przy tym Sąd Apelacyjny (k. 808). Sam pościg w warunkach stwarzających zagrożenie, a następnie spowodowanie wywrócenia się uciekającego pokrzywdzonego, przesądza że oskarżonemu można przypisać umyślne zawinienie. Skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, był objęty zamiarem ewentualnym. Przy tym możliwość spowodowania takich właśnie następstw jest dostrzegalna dla przeciętnie rozumującego człowieka, tym bardziej musiał sobie z tego zdawać sprawę oskarżony, dorosły, dojrzały mężczyzna, zawodowy kierowca taksówki, którego poczytalność tempore criminis nie budziła żadnych wątpliwości.

Niezależnie od przyjętej kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, uznać należało że oskarżony ujawnił istotne nasilenie złej woli, które każe czyn ten oceniać jako nacechowany istotny stopniem zawinienia.

Sąd Okręgowy nie wyprowadził także jednoznacznych i trafnych wniosków z zachowania oskarżonego po zdarzeniu, kiedy A. C. przez kilka minut nie interesował się losem pokrzywdzonego, nie udzielając mu jakiegokolwiek pomocy, pomimo tego, że musiał zdawać sobie sprawę, iż zderzenie z rowerzystą to nie tylko kolizja i to spowodowana wyłącznie

przez niego - ale wskutek najechania pokrzywdzony znalazł się pod pojazdem i w takim przypadku jego życie było zagrożone. Oskarżony na wszystkie te okoliczności był obojętny do tego stopnia, że wydostać się spod pojazdu pomógł pokrzywdzonemu jego kolega, który wykazał się wzorową, ludzką postawą, unosząc samodzielnie prawą część samochodu by przynajmniej o centymetry zwiększyć jego prześwit i umożliwić wydostanie się pokrzywdzonego. Zupełnie nic nie stało na przeszkodzie, by niezależnie od tego, co wcześniej miało miejsce - w działania te aktywnie włączył się oskarżony będący postawnym mężczyzną, niemającym problemów zdrowotnych. Także pomoc specjalistyczną wezwali przypadkowi przechodnie, którzy zareagowali na zdarzenie i telefonicznie wezwali służby ratunkowe, natomiast S. J. wraz z K. S. uniemożliwili A. C. odjazd z miejsca zdarzenia.

W tym zakresie odmienne wyjaśnienia oskarżonego, jakie ten składał w toku całego postępowania, również w toku ponownej rozprawy odwoławczej, należy oceniać jako nieprzekonujące wobec treści obciążających go relacji świadków będących na miejscu zdarzenia, zgorzonych wręcz jego postawą. Oskarżony skoncentrowany był wówczas na swojej osobie i własnym mieniu, próbując także zapoczątkować zapewnienie sobie linii obrony poprzez odpięcie i ukrycie w samochodzie wideorejestratora. I o ile fakt ten samoistnie nie może rzutować na wymiar kary wobec oskarżonego, albowiem zachowanie takie, zmierzające do uwolnienia albo przynajmniej umniejszenia

zakresu swojej odpowiedzialności karnej uznać należy za mieszczące się w granicach przewidzianych w art. 74 § 1 kpk, to trudno nie wziąć pod uwagę, że czynność ta, względnie jej zaplanowanie miało miejsce wówczas, kiedy każdy człowiek skupiłby swoją uwagę na niesieniu pomocy pokrzywdzonemu.

Kolejną istotną okolicznością obciążającą oskarżonego należy upatrywać w rozmiarze uszczerbku na zdrowiu jakiego doznał pokrzywdzony Y. H.. Wprawdzie bezpośrednio po wydostaniu się pokrzywdzonego spod pojazdu, najprawdopodobniej jeszcze pod wpływem emocji jakie towarzyszyły zdarzeniu, nie odczuwał drastycznie efektów urazu. Niemniej od razu było jasne, że został on przejechany przez koła przedniej osi pojazdu. Obciążenie wielkim ciężarem nie mogło pozostać bez istotnych następstw dla jego stanu zdrowia. Tak też było. W następnych godzinach doszło do załamania się jego wydolności oddechowej, która wymagała pilnego wdrożenia m.in. respiratoroterapii w ramach oddziału anestezjologicznego. Jak wynika z opinii biegłego lekarza sądowego, zagrożone było życie pokrzywdzonego. Te okoliczności jawią się przy tym jako istotnie wykraczające poza konieczne do ustalenia zaistnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Nie można także akceptować dokonanej przez Sąd I instancji jednoznacznie pozytywnej oceny sposobu życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa oraz jego właściwości i warunki osobiste. Zgodzić trzeba się z twierdzeniem, że oskarżony przed popełnieniem przestępstwa nie był karany, posiadał wieloosobową rodzinę,

zarobkował jako taksówkarz, posiadał raczej pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Trzeba było jednak odnotować, że wobec oskarżonego już w tamtym czasie prowadzone było postępowania o przemoc w rodzinie tzw. "Niebieska Karty". Postępowanie to znalazło swój finał w prawomocnym wyroku skazującym oskarżonego za przestępstw z art. 207 § 1 k.k. i art.157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione na szkodę żony K. C.. Z kolei z adnotacji urzędowej z dnia 23 grudnia 2014 r. sporządzonej dla potrzeb (...) wynika, iż A. C. był podczas spotkania z pracownikiem społecznym agresywny i nie kontrolował swojego zachowania, poniżał i obrażał żonę, nie reagował na obecność dzieci.

Taki sposób zachowania się oskarżonego dowodzi, pomimo nieujawnienia się w drodze opinii sądowo – psychiatrycznej istotnych zaburzeń osobowości, że oskarżony mimo swoich deklaracji, wykazuje skłonności do deficytów kontroli emocji oraz agresji. Potwierdza to też przebieg zdarzenia, gdzie z błahego powodu, oskarżony podejmuje działania nieadekwatnie brutalne.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach podał, że w okresie odbywania kary pozbawienia wolności uczestniczył w różnych programach korekcyjnych, właśnie w celu zbudowania zdolności kontroli zachowania i agresji. Niestety w warunkach wolnościowych takiego działania nie podjął. Nie docenia znaczenia osobistej pracy nad poprawą swojego zachowania.

Sąd Okręgowy nie tylko błędnie ocenił właściwości i warunki osobiste oskarżonego, ale także

nie ustrzegł się błędu w ocenie postawy oskarżonego wobec pokrzywdzonego już w postępowaniu karnym. Nie tylko nie może być mowy o pojednaniu, tak w aspekcie procesowych, ale też brak jest jednoznacznych przeprosin, zabiegania o wybaczenie pokrzywdzonego oraz wyrażenia szczerej skruchy i żalu. Relacje oskarżonego złożone na rozprawie także w tym zakresie pozostawiają niedosyt. Oskarżony manifestując swoją religijność, faktycznie bagatelizuje cierpienia jakie spowodował pokrzywdzonemu. Dowodzi tego choćby fakt, że pomimo blisko 2 lat od uprawomocnienia się wyroku, oskarżony nawet w części nie wykonał orzeczenia o obowiązku zapłaty nawiazki na rzecz pokrzywdzonego. Można przyjmować za wiarygodne twierdzenia oskarżonego o jego trudnej sytuacji majątkowej, obciążeniu alimentami na rzecz dzieci. Niemniej, rzeczywista skrucha, nieudawane poczucie odpowiedzialności za własne czyny, wymagało jakiegokolwiek gestu wobec pokrzywdzonego. Na takie gesty oskarżony się nie zdobył, nawet po orzeczeniu Sądu Najwyższego, mając świadomość, że jego postawa może mieć istotne znaczenie dla zaostrenia mu kary.

Podsumowując należało dojść do wniosku, że Sąd meriti nie uwzględnił w sposób należyty wszystkich okoliczności jakie należało mieć na uwadze kształtując orzeczenie o karze. Nie nadano właściwego znaczenia wysokiemu stopniu winy oskarżonego, społecznej szkodliwości czynu oraz celom jakie winna realizować kara wobec oskarżonego i społeczeństwa, wadliwie

<p>nadając nadmierne znaczenie wskazanym powyżej okolicznościom łagodzącym. Wszystko to przesądza o trafności podniesionych w obu apelacjach zarzutów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator wniósł w o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu A. C. kary 7 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uwzględniając zarzuty apelacji należało zmienić zaskarżony wyrok i zaostrzyć wymierzona oskarżonemu karę. Sąd uwzględnił jednak wniosek apelacji prokuratora jedynie w części, przyjmując, że okoliczności sprawy, w szczególności charakter czynu przypisanego oskarżonemu, nie dają podstaw do wymierzenia kary w rozmiarze żądanej przez oskarżyciela publicznego.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Apelację do niniejszego wyroku złożył także pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Y. H. adv. Łukasz Mielocha zaskarżając orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia o karze, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucając:</p> <p>rażącą niewspółmierność wymierzonej kary 3 lat pozbawienia wolności w wyniku zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przemawiające za przyjęciem, że kara wymierzona w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>minimalnym wymiarze ustawowym byłyby nadmiernie surowa, a nadto istnieje szereg okoliczności przemawiających za wymierzeniem jej w wysokości powyżej minimalnego zagrożenia ustawowego co powoduje, iż orzeczona przez Sąd I instancji kara nie spełni swojej funkcji zarówno w wymiarze prewencji indywidualnej jak i generalnej.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Apelacyjny ocenił, że postawiony przez skarżącego oskarżyciela posiłkowego w jego apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary jest zasadny.</p> <p>Zarzut ten w zasadniczym zakresie pozostaje też zbieżny (tożsamy) z analogicznym zarzutem postawionym przez prokuratora w jego apelacji. Zasadnym w tej sytuacji jest odwołanie się do okoliczności i ocen Sądu Apelacyjnego zawartych wyżej, w pkt 3.1, a odnoszących się właśnie do zarzutów tego środka zaskarżenia. Tam zawarte stanowisko pozostaje w całości aktualne również odniesieniu do zarzutu niniejszej apelacji, oraz w koniecznym zakresie odnosi się też do uzasadnienia niniejszej apelacji. A więc, nie powtarzając w tym miejscu argumentacji, należy w całości odwołać się do wcześniej przedstawionego stanowiska i to stanowisko w tym miejscu podtrzymać.</p>		
<p>Wniosek</p>		

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uwzględnienie wskazanego wyżej zarzutu apelacji oskarżyciela posiłkowego, podobnie jak zarzutów apelacji prokuratora, musiało skutkować podzieleniem wniosku tego środka zaskarżenia. Sąd uwzględnił także wniosek tej apelacji jedynie w części, przyjmując, że okoliczności sprawy, w szczególności czyn przypisany oskarżonemu, nie daje podstaw do wymierzenia kary w rozmiarze żądanym przez oskarżyciela posiłkowego.		

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
pkt II	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Orzeczenie o utrzymaniu w mocy należy odnosić do tej części rozstrzygnięć wyroku Sądu Okręgowego, które nie zostały prawomocnie zmienione wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 maja 2021 roku, w sprawie sygn. akt II AKa 78/21.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
pkt I. wymierzoną oskarżonemu A. C. karę podwyższono do 5 lat pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd uwzględnił zarzuty apelacji obu oskarżycieli uznając, że czyn oskarżonego zasługuje na surowszą karę. Podwyższając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd Apelacyjny miał przy tym przede wszystkim na uwadze ustawowe zagrożenie karą za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 156 § 1 k.k. tj. od 3 do 15 lat pozbawienia wolności, stopień winy oraz istotny stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Okoliczności te zostały omówione w części poświęconej zarzutom apelacji prokuratora (pkt 3.1 niemniejszego uzasadnienia). W ocenie Sądu Apelacyjnego kara 5 lat pozbawienia wolności, będzie karą limitowaną stopniem zawinienia (art. 53 § 1 k.k.), ale też w stopniu właściwym uwzględnia ona wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary. Jest to kara współmierna do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia należyte cechy osobowości oskarżonego, w tym skłonność do agresji oraz konieczność działań poprawczych i korekcyjnych, które muszą być realizowane w warunkach więziennych. Wreszcie orzeczona kara winna dać konieczną satysfakcję pokrzywdzonemu, dać mu moralną satysfakcję i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. W końcu surowa kara winna także odpowiadać społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz kształtować przekonanie o niedopuszczalności przemocy i agresji w życiu społecznym.	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
<i>Zapłatywane prawa i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Oskarżony nie ma majątku, który może obecnie podlegać egzekucji, pozostaje obciążony obowiązkiem alimentacyjnych oraz orzeczono wobec niego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, co uzasadnia wniosek, że uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe, a to z kolei skutkowało zwolnieniem go od obowiązku ich uiszczenia (art. 624 § 1 k.p.k.).

PODPIS
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Maciej Skórniak

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury (...)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Y. H. adw. Ł. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana